

טעימים!

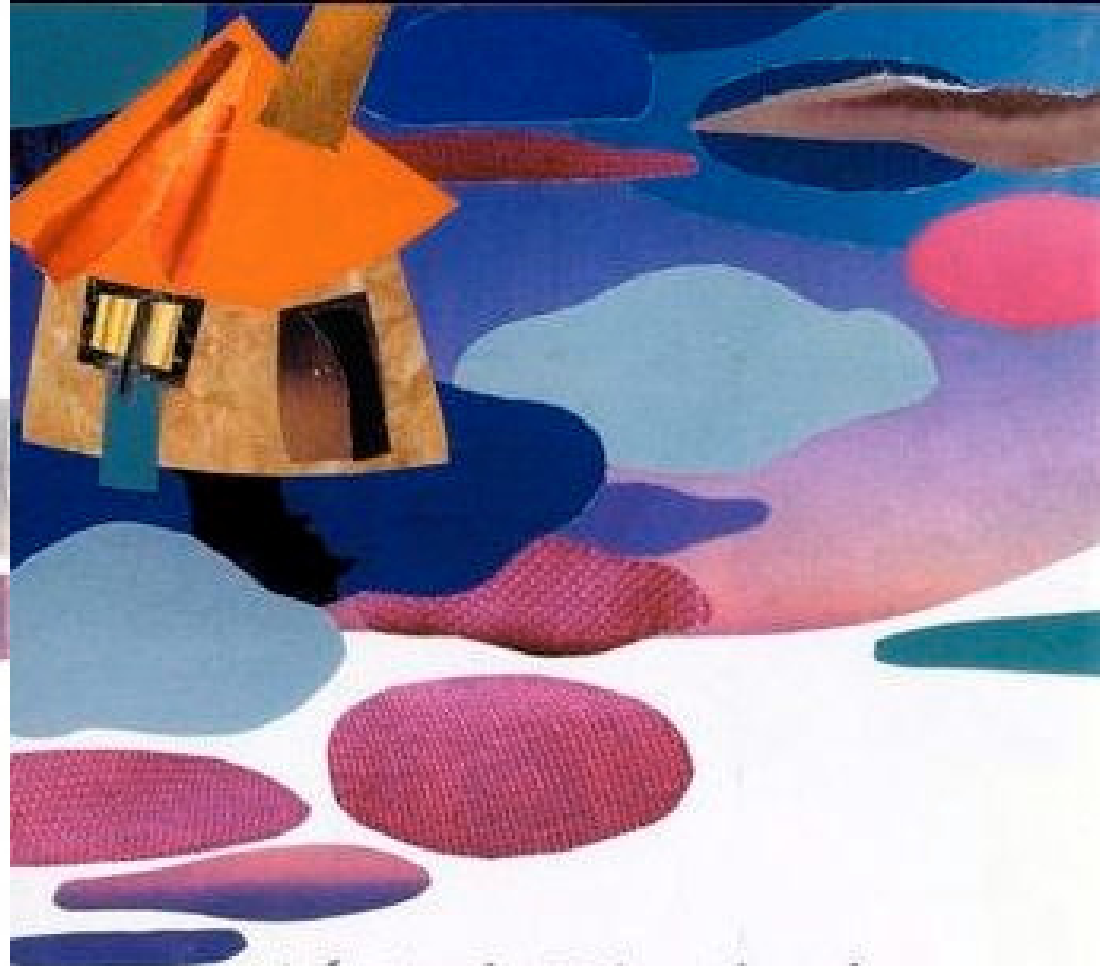
קמביז לאוואקנד
איור – הודה הדדי

אז איך יכול היה לשתות מים? פשוט.
כשהיה צמא היה לוקח חתיכת ענן וסחט
אותה, כמו שסוחטים בגדים רטובים.

הענן בכה מכאבים והזיל
דמעות מים לתוך כוסו של
הענן. והענן שתה אותם
בלגימה קולנית אחת.

היה פעם ענן שחי בשמיים בין
העננים. היה לו שם בית גדול שבו
הוא ישן. היה לו סיר גדול שבו הוא
בישל את האוכל שלו וכוס גדולה
שממנה שתה מים. אבל לא הייתה
לו באר!

**הענק היה חזק מאוד.
כשחט את העננים
הם לא ישנו ימים
אחדים מרוב כאבים,
בכו ודמעותיהם היו
לגשם. הגשם ירד על
הארץ והשקה דשאים
ופרחים.**

לענק היה מטבע עתיק, גדול כמו מגש גדול. הוא שיחק בו כשהיה משועמם. הוא זרק אותו למעלה והפיל על גב היד, לראות על איזה צד ייפול המטבע.

יום אחד הענק זרק את המטבע גבוה מעל ראשו ולא הצליח לתפוס אותו שוב. המטבע עבר בין העננים ונפל על הארץ. הענק הוציא את ראשו דרך הענן והביט למטה, אבל לא יכול היה למצוא את המטבע שלו.

היה זה דווקא יום חג באיראן, יום ראש השנה.
האנשים בילו בפיקניקים בגנים וליד נהרות. עד
אותו היום הענק עוד לא ראה כל כך הרבה אנשים
ביחד. אבל אז הוא הראה דבר מוזר. לאנשים היו
כלים עם זרבוביות כמו מקורות של ציפורים.
מהכלים האלה הם מילאו מים אדומים בכוסות
ושתו אותם עם הוביות סוכר.

התחשק לענק לשתות מים אדומים כמו של האנשים. הוא שם את כוסו
הגדולה על האדמה וביקש מהאנשים "תנו לי קצת מים אדומים."
אבל האנשים נבהלו ממראה הענק וברחו כולם. והענק הוריק את הכלים
דמויי ציפורים לתוך הכוס שלו, שפך לפיו את כל הסוכר ושתה את המים
האדומים בלגימה גדולה אחד.
ואז אמר "הו! כמה טעים!"

למחרת רצה הענק שוב לשתות מים אדומים. הוא לקח את הכוס שלו והושיט אותה דרך העננים. אבל האנשים המתינו לו שם כבר עם תותחים ורובים. הם ירו על הכוס והיא נשברה לחתיכות קטנות שהתפזרו על הארץ. והאנשים ברחו שוב.

לענק לא נשארה עכשיו כוס ולא יכול היה לשתות מים. לכן, כשהיה צמא ליקק את העננים. זה דגדג לעננים והם צחקו במקום לבכות דמעות גשם. גשם לא ירד יותר על הארץ, היתה בצורת, הדשא הצהיב, הפרחים נבלו, כל העצים השילו את עליהם.

בין האנשים היה אחד, מלומד וממושקף, שעסק רק בקריאת ספרים. הוא קיבל משכורת כדי לקרוא ספרים ולדבר דברי חכמה. אנשים באו אליו כדי שיפתור את הבעיות שלהם. עכשיו באו אליו לבקש עזרה לבצורת. האיש הממושקף סגר את ספריו ויצא מהבית.

הוא הביט בקפידה בכל מקום. כשראה את שרידי הכוס השבורה של הענק ביקש הסבר. האנשים סיפרו לו על הענק. אמרו לו שהענק שתה את כל התה שלהם.

האיש הממושקף הרהר זמן
רב ובסוף אמר "צריך להכין
לענק כוס גדולה, במקום זו
השבורה."

האנשים פנו למפעלי זכוכית ושם התיכו
את שברי הכוס הגדולה ויצרו כוס ענקית.
הם שמו את הכוס הגדולה תחת העננים
וקראו לענק.
בחשש גדול הוציא הענק מבוהל את ראשו
תחת העננים, אך כשראה את הכוס
החדשה שמח מאוד, ולקח אותה.

עכשיו שוב התחיל לשתות מים מהכוס החדשה שלו,
שוב סחט את העננים שבכו גשם מרוב כאבים. הגשם
השקה את האדמה והכל התחיל לצמוח כמו קודם.

ובחג אחר הביט הענק שוב על הארץ. שם ישבו
האנשים, כמו קודם, בגנים וליד נהרות ושתו תה,
אותו התה שפעם טעם לו כל כך. הוא שם את הכוס
הגדולה שלו על הארץ וביקש "תנו לי קצת מהמים
האדומים שלכם."

האנשים הוריקו את קנקני התה שלהם לכוסו של
הענק. הוא שתה ואמר "כמה זה טעים!"

A vibrant, stylized illustration of a landscape. A winding blue river flows through the center. The sky is light blue with a large yellow sun, a crescent moon, and several white clouds. The ground is green and yellow, with various trees in shades of green, pink, orange, and black. A large, white, oval-shaped object is prominent in the upper left. On the left, a large, ornate, multi-tiered object resembling a ceremonial vessel or a stylized tree stands on a dark base. In the background, a small brown building with a tower is visible on the right.

אך במקום זאת עמד על הארץ
מיחם ענקי וקנקן תה גדול לידו.
האנשים התיכו את הרובים
והתותחים שלהם ומהמתכת
יצרו מיחם ענק וקנקן ענק
בשביל תה של הענק.

עברו כמה ימים והענק שוב שם
את כוסו על הארץ, אך לא היה
זה יום חג והאנשים היה
בעבודה!

היה פעם ענק
גדול שחי בעננים,
אהב לשתות תה
והמים במיחם שלו
רתחו כל הזמן.